

DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/trj.2020.19.2959>

УДК 379.823:621.39:654.197(477)(091)

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕЛЕПРОСТІР ПЕРІОДУ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Леся Борис

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, м. Львів, Україна,
e-mail: kafradioiteleb@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0001-6195-4973>*

У науковій розвідці висвітлено історичний шлях становлення та розвитку українського телебачення періоду Незалежності з 1991 по 2019 роки. Проаналізовано стан сучасного телевізійного простору та виокремлено періоди розвитку телевізійної журналістики в епоху цифрових технологій. Фактами окреслено риторичку певних телеканалів, медіагруп та холдингів, їхню програмну політику. Виявлено відмінності між приватними та суспільними телеорганізаціями; порушено проблему цифрового телебачення.

Ключові слова: телепростір, телекомунікація, ефір, телеканали, медіахолдинги, аудиторія, цифрове телебачення.

Вступ. Телебачення, як засіб масової комунікації, творило свою історію телемовлення і пережило кілька етапів. Доба свободи та вільностей зробила свій відбиток й на спадщині телевізійної журналістики. Історія телебачення України висвітлювалася у літературі – її аналізували, обґрунтовували шляхи подальшого розвитку, підбивали підсумки досягнутого, розкривали дії окремих медійників та політику телеканалів. Найбільший внесок зробили історики, викладачі спеціалізованих вищих навчальних закладів, працівники засобів масової інформації, експерти й аналітики, чії публікації базувалися на усвідомленні зростання ролі телебачення під час становлення незалежності України.

Постановка проблеми. Передісторія українського телебачення, його виникнення, зародження і становлення не лише докорінно змінили хід історії сучасної тележурналістики, а й вплинули на розвиток сучасного телемовлення. Події 1991 року радикально зламали та замінили старі медійні структури на нові телевізійні компанії чи телеканали. Передумови становлення і розвитку телепростору саме періоду Незалежності, залишаються маловивченим історичним явищем, що й спонукає до глибшого осмислення проблематики та підтверджує актуальність цієї розвідки і постає як перспективна тема нових досліджень.

Мета статті передбачає виявлення суспільного інтересу до знання історії українського телепростору та зацікавлення тими фактами, які раніше досліджували лише частково або зовсім про них не згадували.

Поставлені завдання передбачали спершу показати в хронологічній послідовності стан сучасного телевізійного простору та виокремити ті думки й висловлювання, які висвітлюють весь досліджуваний період, а згодом довести, що знання історії телевізійної журналістики в епоху цифрових технологій стало невід'ємною складовою в житті, науці, сучасному інформаційному просторі.

Теоретичне підґрунтя. Актуальність досліджуваної тематики увиразнили у своїх працях Машенко І., Гоян В., Дмитровський З., Лизанчук В., Яковець А., Верлущка І., Остапа С., Скляренко В., Шальман Т.

У розуміння історичних процесів внесли ясність Дутчак А. та Субота Є. Вони запропонували історію періоду Незалежності розділити на три періоди, посилаючись на працю проф. Лизанчука В. «Засоби масової інформації і духовне відродження України: формування національних ідеалів та інтернаціональних почуттів»: 1) децентралізація телевізійної системи (1991–1994 рр.); 2) становлення недержавного телебачення і формування нової пропагандистської системи (1994–1998 рр.); 3) активізація політичних капіталів у боротьбі за глядача (1998–2009 рр.). У контексті історичного розвитку така періодизація виглядає переконливою, однак, зважаючи на досліджувані хронологічні межі, варто додати ще четвертий період історії тележурналістики, який охоплює 2010–2019 роки та започатковує етап глибоких трансформацій, ефірної українізації (мовні квоти) та цифрового телебачення.

Ґрунтовна історіографічна база охопила широкий спектр наукових розвідок, які дотичні до теми даного дослідження. Однак, заявлена проблематика потребує глибшого дослідження заявленого періоду в історії українського телепростору.

Методологічна основа дослідження. Задля досягнення поставленої мети, використано порівняльно-історичний метод, коли шляхом порівняння виявлено загальні й особливі тенденції медіареформ у телевізійній журналістиці. Бібліографічно-описовий метод допоміг з'ясувати наскільки історія телепростору періоду Незалежності є дослідженою. Описовий рівень дослідження в поєднанні з аналітичним, застосовано для характеристики сучасного стану українського телебачення. Завдяки методу типологічного аналізу виявлено подібності та розходження досліджуваного періоду історії телемовлення у працях дослідників.

Виклад основного матеріалу дослідження. Історію телевізійних медій періоду Незалежності України традиційно ототожнюють із референдумом 1991р. Зміни в політичному устрої спричинили народження українського телебачення. Вчені, В. Гоян та Т. Захарс стверджують, що саме референдум став початком роботи експертної групи над законопроектом «Про телебачення і радіомовлення». «Українське ж телебачення народилося задовго до славетного 1991 р.»¹. Цього ж року Кабінет Міністрів України постановою «Про перетворення Держтелерадіо в Державну телерадіомовну компанію України (Укртелерадіокомпанію)» Держтелерадіо реорганізував у Державну теле-

¹ Гоян, В. В., Захарс, Т. А. (2015), «Історія інформаційно-розважального телебачення: український досвід»... с. 69.

радіомовну компанію України². Українське телебачення перестало бути додатком до «центрального» і утворило самостійну телесистему. З'явилися державні телеканали «УТ-1» (березень, 1990), «УТ-2» (січень, 1992), «УТ-3» (вересень, 1992).

Цей період «характеризувався домінуванням в українському телевізійному просторі передусім російськомовних телепрограм, хоча Україна вже у 1991 році здобула незалежність, однак, почергово з російським мовником, на одному каналі транслювали свої програми «УТ-2» і «УТ-3». Російські телепрограми мали значну перевагу над українськими. Відповідно, український телепростір віддзеркалював російський контент»³.

Державний канал «УТ-1» переважно транслював у прямому ефірі пленарні засідання Верховної Ради, внаслідок чого популярність «УТ» стала зменшуватися. Погіршували ситуацію також і непродумані реорганізації та відсутність досвіду у пошуку джерел фінансування і створенні економічно вигідної моделі телебачення⁴. Заангажована тоталітарним режимом структура, впливала на громадськість, але не задовольняла його потреби. Тому, альтернативою очікуваного телебачення стали комерційні телеканали.

«Першими незалежними мовними компаніями були студія «Сатурн» і компанія «Тоніс». Телекомпанія «Тоніс» заснована 31 жовтня 1988 р. в Миколаєві, і на момент заснування мала статус всесоюзної. Із самого початку вела мовлення як канал кабельного телебачення. За час свого існування телеканал «Тоніс» став ініціатором створення десятків незалежних телекомпаній в країнах колишнього СРСР. У 1991 році компанія переїхала до Києва. Невдовзі, в середині січня 1992, створено канал під назвою «Тет-А-Тет» року. У цьому ж році свою історію розпочав телеканал «ICTV». У 1993 році в Донецьку був створений телеканал «Україна». Програми цих каналів не особливо вирізнялися: зарубіжні фільми, відеомузика, мультфільми, щотижнево – блок новин.

«На початку 1995 року вийшов Указ Президента України «Про вдосконалення системи управління державним телебаченням і радіомовленням України», яким було створено новий Державний комітет телебачення і радіомовлення України та ініційовано серйозну реорганізацію державного телебачення 1995 року вийшов Указ Президента України «Про вдосконалення системи управління державним телебаченням і радіомовленням України», яким було створено новий Державний комітет телебачення і радіомовлення України та ініційовано серйозну реорганізацію державного телебачення⁵ і названо Національною телекомпанією України (НТКУ). Така реструктуризація передусім позначилася на телевізійній сітці – «УТ-1» перейшов на перший канал, а з ефіру «УТ-2» прибрали практично всі програми «РТР». Восени 1995 року 2,5 години мовлення на УТ-1 отримує новостворений телеканал «1+1» – в рамках тодішніх нормативних актів, що регулюють кількість годин трансляцій державного і комерційного телеконтенту. З січня 1997 року «1+1» отримує право мовлення на частотах «УТ-2»,

² Усенко, Ю. В. (2005), «Розвиток українського телепростору у 90-х роках ХХ століття» ... с. 166.

³ Веруцька, І. В. (2017), «Історія створення та виникнення українського телебачення». URL: <https://naub.oa.edu.ua/author/ilonaverutska/>

⁴ Яковець, А. В. (2009), *Телевізійна журналістика: теорія і практика* ... с.16.

⁵ Яковець, А. В. (2009), *Телевізійна журналістика: теорія і практика* ... с. 16.

а на «УТ-1» незабаром приходять телерадіокомпанія «Ера». У 1996 році розпочинає телемовлення «Інтер», у 1997 – «СТБ», а в 1998 – «Новий канал»⁶. 1 вересня 1997 року «УТ-1» змінює назву на «Перший Національний».

До державного сектору станом на 1998 рік Національна рада з питань телебачення та радіомовлення зараховує 516 телерадіоорганізацій, 25 з яких зареєстровані як обласні та регіональні державні телерадіокомпанії. В 2005 році існує вже 1268 телерадіоорганізацій, що отримали ліцензії на мовлення⁷.

Отже, оновлене українське телебачення пропонувало глядачеві різноманітну продукцію – від власних програм – до трансляцій зарубіжних шоу та фільмів, до того ж частка закупленого продукту зростала. Комерціалізація галузі призвела до поступового зникнення телепрограм українського виробництва⁸.

Провідні комерційні канали «Інтер», «1+1», «ICTV», «Новий канал», «СТБ» у найкращий телечас демонстрували неукраїнську продукцію – російські серіали, фільми, шоу, концерти, а також американське кіно. Значна частина ефірного часу на цих каналах звучала російською мовою⁹. «Приватні медіаорганізації збідніли, спрощують, а іноді навіть примітизують національний інформаційний простір», – зауважує проф. Василь Лизанчук. «В них на передньому плані винятково особисті, фінансові, а не державні, суспільні інтереси. Окремі з них поширюють тенденційну антиукраїнську інформацію, сприяють не лише зросійщенню, а й американізації українців. Тому розвиток українського національного радіопростору, як і національного телевізійного простору, є одним із важливих завдань будівництва української держави»¹⁰.

«У 1990–2000-х роках стрімко збільшує обсяги ринок телевізійної реклами, адже вперше після тоталітарного застою телеканали отримали змогу заробляти, продаючи ефірний час.

З початку 2000-х рр. створюються кілька нішевих телеканалів. У 2001 р. на ринку з'являються музичні канали «М1» та «Enter Music». «5 канал», у мовленні якого переважають новини, починає діяльність у 2003 р.¹¹ У 2005 році розпочинається мовлення каналів «К1» і «К2», «Сіті», «Кіно».

Починаючи з 2005 р. до 2010 р. активно формуються чотири потужні медіахолдинги. Їх утворення та поділ між ними телевізійного простору стає найважливішою характеристикою періоду сучасного становлення українського комерційного телебачення. Серед них – «Інтер Медіа Груп» (заснований у 2005 р.), «1+1 media» (заснований у 2008 р.), «StarLight Media» (заснований у 2009 р.) та «Медіа група Україна» (заснована у 2010 р.). До складу «Інтер Медіа Груп» входять телеканали «Інтер» та

⁶ Черніна, Д. (2019), «Телесторія: перші проекти власного виробництва на Українському ТВ» ...

⁷ Яковець, А. В. (2009), *Телевізійна журналістика: теорія і практика* ... с. 17.

⁸ Гоян, В. В., Захарс, Т. А. (2015), «Історія інформаційно-розважального телебачення: український досвід»... с. 69.

⁹ Скляренко, В. Є. (2008), «Телебачення Незалежної України: історія та сучасність» ... с. 179–186.

¹⁰ Лизанчук, В. В. (2006), *Основи радіожурналістики* ... с. 40–41.

¹¹ Шальман, Т. М. (2015), «Інформаційний простір: сутність і місія комерційного телебачення в ньому» ... с. 14.

«Інтер+» (супутниковий), «НТН», «К1», «К2», «МЕГА», «Піксель», «ZOOM» та «Enter фільм». У рік створення до активу групи належав лише телеканал «Інтер», однак вже за 2 роки холдинг починає активно нарощувати присутність на телевізійному ринку. Приміром, у 2007 р. група поповнилася каналами «МЕГА» (колишній «Мегаспорт»), «К1», «К2», «НТН». У 2009-ому до складу групи ввійшов музичний телеканал «MTV Україна». Наймолодшими каналами групи є дитячий «Піксель» (розпочав мовлення у 2012 р.) та підлітковий «ZOOM» (в ефірі з 2013 р.).

Холдинг «1+1 media» сформувався у 2008 р. До його складу входять сім каналів. Подібно до «Інтер Медіа Груп», у структурі «1+1 media» наявний один сильний канал загального інтересу – «1+1», супутникові «1+1 International» і «Ukraine Today», а також низка нішевих каналів: «2+2», «ТЕТ», «ПлюсПлюс», «Бігуді», «Уніан».

Найпотужнішою медіагрупою на сучасному телевізійному ринку є «StarLightMedia», заснована у 2009 р. За своєю структурою холдинг значно відрізняється від двох вищеписаних. Із шести каналів, які входять до групи, три є каналами загального інтересу й належать до топ-6 – це «СТБ», «ICTV» та «Новий канал». І лише три канали – «М1», «М2» і «QTV» – є нішевими. Також у складі групи немає супутникових телеканалів.

Останнім у 2010 р. сформувався медіахолдинг «Медіа група Україна». Сьогодні до його складу входять телеканали «Україна», «НЛЮ TV», «Футбол 1» і «Футбол 2» та регіональні канали «Донбас», «34 канал» та «Сигма». За своєю структурою холдинг близький до «Інтер Медіа Груп» та групи «1+1 media», адже теж має у своєму складі загальнонаціональний телеканал «Україна». Однак, очевидна і характерна відмінність – наявність у складі холдингу регіональної мережі телеканалів. З висщенаведеного можна зробити висновок про те, що наприкінці першої – на початку другої декади 2000-х рр. для телеринку, крім формування потужних медіахолдингів і розподілу між ними телевізійного простору країни, характерна також активна сегментація за рахунок розвитку й утворення нішевих каналів у складі медіагруп»¹².

Суспільно-політичні події вплинули на світогляд громадськості, і як результат, самі журналісти створили незалежну організацію «Hromadske.ua» (2013 р.) для неупередженого інформування суспільства через усі доступні медійні канали, в якості альтернативи державним ЗМІ та політично заангажованим організаціям комерційного мовлення. Цей проект набув особливої популярності під час подій Євромайдану (2014 р.), адже висвітлював важливі події такі, як окупація АР Крим, початок війни, перші вибори Президента після Революції Гідності, Іловайська трагедія.

7 квітня 2015 року «Перший Національний» змінив назву і логотип на «UA:Перший». 19 січня 2017 року відбулася реєстрація Національної суспільної телерадіокомпанії України і його вважають днем появи в Україні першого суспільного мовника. Відбувається реорганізація українського телепростору і продовжує існувати проблема неналежного фінансування, в той час як редакційна свобода також знаходиться під постійною загрозою з боку колишніх бенефіціарів державних медіа. Міністр культури, молоді та

¹² Шальман, Т. М. (2015), «Інформаційний простір: сутність і місія комерційного телебачення в ньому» ... с. 15.

спорту Володимир Бородянський вважає, що Національна суспільна телерадіокомпанія України (Суспільний мовник) зобов'язаний 50 % бюджету, який отримує, витратити на створення суспільно важливого контенту. Очевидно, що Суспільний мовник має перестати бути мовником і мусить стати виробником суспільно важливого контенту.

З 31 серпня 2018 року аналогове телевізійне мовлення припинилося на всій території України і телемовлення розпочало свою трансляцію в цифровому форматі. Завдяки оцифруванню, мовник може передавати набагато більше інформації, ніж це можливо при використанні аналогових технологій.

Результати і перспективи подальших досліджень обговорення. Знання аспектів творення історії української тележурналістики, процесів та реформ, які відбувалися у період утвердження Незалежності України, спонукають до глибшого осмислення історичної спадщини українського телемовлення.

Висновки. Важливо все ж таки домогтися того, щоб українське телебачення як потужний медіаресурс протидіяло ворожій інформаційній агресії, стало ефективним інструментом формування національної ідеї, тим класичним «об'єднуючим за інтересами», елітарним і водночас доступним мас-медіа¹³.

Підсумовуючи, можемо сказати, що українське телебачення пройшло великий шлях від технічних експериментів до цифрового мовлення, зазнало значних реформ на межі ХХ–ХХІ століття і внесло чималий внесок у скарбницю історичної спадщини української журналістики, скерувало на демократичний та незалежний напрямок становлення телепростір України. Пережита історія, може стати корисною базою для динамічного розвитку незалежного українського телебачення.

Список літератури

1. Веруцька, І. В. (2017), «Історія створення та виникнення українського телебачення», URL: <https://paub.oa.edu.ua/author/ilonaverutska/> (дата перегляду 09.12.2019).
2. Гоян, В. В., Захарс, Т. А. (2015), «Історія інформаційно-розважального телебачення: український досвід», *Держава та регіони, Серія Соціальні комунікації*, № 2, с. 69–75, URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/drsk_2015_2_14 (дата перегляду 08.12.2019).
3. Дмитровський, З. Є. (2006), *Телевізійна журналістика*, Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, Львів, 208 с.
4. Мащенко, І. Г. (2005), *Хроніка українського радіо і телебачення в контексті світового аудіовізуального процесу*, Україна, Київ, 381 с.
5. Лизанчук, В. В. (2006), *Основи радіожурналістики*, Знання, Київ, 628 с.
6. Остапа, С. В., Міський, В. В., Розкладай, І. Є. (2018), *Суспільне мовлення в Україні: історія створення та виклики*, ТОВ «Друкарня Віол», Київ, 156 с.
7. Скляренко, В. Є. (2008), «Телебачення Незалежної України: історія та сучасність», *Український історичний журнал*, № 5, с. 179–186.
8. Субота, Є. В., (2010), *Становлення та розвиток недержавного телебачення Харківщини в умовах незалежності України: соціокультурні аспекти*, Автореферат кандидатської дисертації (культура), Харківська державна академія культури, Харків, 16 с.

¹³ Гоян, В. В., Захарс, Т. А. (2015), «Історія інформаційно-розважального телебачення: український досвід»... с. 74.

9. Усенко, Ю. В. (2005), «Розвиток українського телепростору у 90-х роках ХХ століття», *Збірник наукових статей Київського національного університету культури і мистецтв, Питання культурології*, вип. 21, с. 165–170.
10. Черніна, Д. (2019), «Телесторія: перші проекти власного виробництва на Українському TV», *Телекритика*, 20 червня, URL: <https://telekritika.ua/uk/specials/telestoriya-pervye-proekty-sobstvennogo-proizvodstva-na-ukrainskom-tv/> (дата перегляду 07.12.2019)
11. Шальман, Т. М. (2015), «Інформаційний простір: сутність і місія комерційного телебачення в ньому», *Інформаційне суспільство*, № 21, с. 12–18.
12. Яковець, А. В. (2009), *Телевізійна журналістика: теорія і практика*, Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 262 с.
13. Ятчук, О. М. (2018), «Історія розвитку телебачення в контексті комунікаційних особливостей моделі off-line», *Міжнародний науковий журнал «Інтернаука»*, № 13, с. 28–32.

References

1. Verutska, I. V. (2017), «History of the creation and emergence of Ukrainian television», URL: <https://naub.ua.edu.ua/author/ilonaverutska/> (accessed date 09.12.2019).
2. Hoian, V. V., Zakhars, T. A. (2015), «History of infotainment television: Ukrainian information», *Derzhavna ta rehiony, Seriia sotsialni komunikatsii [Countries and Regions, Series Social Communications]*, № 2, pp. 69–75, URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/drsk_2015_2_14 (accessed date 08.12.2019).
3. Dmytrovskiy, Z. Ye. (2006), *Television journalism*, Vydavnychiy tsentr LNU imeni Ivana Franka, Lviv, 208 p.
4. Mashchenko, I. H. (2005), *Chronicle of Ukrainian Radio and Television in the Context of the World Audiovisual Process*, Ukraina, Kyiv, 381 p.
5. Lyzanchuk, V. V. (2006), *Fundamentals of Radio Journalism*, Znannia, Kyiv, 628 p.
6. Ostapa, S. V., Miskyi V. V., Rozkladai I. Ye. (2018), *Public Broadcasting in Ukraine: History and Challenges*, TOV «Drukarnia Viob», Kyiv, 156 p.
7. Skliarenko, V. Ye. (2008) «Television of Independent Ukraine: History and Modernity», *Ukrainskyi istorychnyi zhurnal, [Ukrainian Historical Journal]*, № 5, pp. 179–186.
8. Subota, Ye. V. (2010), *Formation and development of non-state television of Kharkiv region in conditions of independence of Ukraine: socio-cultural aspects* Abstract of the PhD diss. (Cultural studies), Kharkiv State Academy Culture of Kharkiv, 16 p.
9. Usenko, Yu. V. (2005), «The development of Ukrainian TV space in the 1990s», *Zbirnyk naukovykh statei Kyivskoho natsionalnoho universytetu kultury i mystetstv, Pytannia kulturolohii [Collection of scientific articles of Kyiv National University of Culture and Arts, Issues of Cultural Studies]*, issue 21, pp. 165–170.
10. Chernina, D. (2019), «Telestoria: the first own production projects on Ukrainian TV», *Telekrytyka*, June 20, available at: <https://telekritika.ua/uk/specials/telestoriya-pervye-proekty-sobstvennogo-proizvodstva-na-ukrainskom-tv/> (accessed 05 December 2019).
11. Shalman, T. M. (2015), «Information space: the essence and mission of commercial television in it», *Information Society*, № 21, pp. 12–18.
12. Iakovets, A. V. (2009), *Television journalism: theory and practice*, Vydavnychiy dim «Kyievo-Mohylianska akademia», Kyiv, 262 p.
13. Iatchuk, O. M. (2018), «The History of Television Development in the Context of Communication Features of the Off-Line Model», *International scientific journal «Internauka»*, № 13, pp. 28–32.

Стаття надійшла до редколегії 27.11.2019

Прийнята до друку 28.11.2019

THE UKRAINIAN TELESPHERE IN THE PERIOD OF UKRAINIAN INDEPENDENCY

Lesya Borys

*Ivan Franko National University of Lviv,
Generala Chupryny Str., 49, 79044, Lviv, Ukraine,
e-mail: kafradioiteleb@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0001-6195-4973>*

In the scientific article was explained the historic route and development of the Ukrainian television during the period of Ukrainian Independency. This investigation is a logical addition to the already researched history of telejournalism. This article concentrates on the very complicated and contradictory period: the end of XX – the beginning of XXI centuries (1991–2019).

The article has an accurate chronology, a logical finish and it is based on the works of V. Lyzanchuk, Z. Dmytrovskiy, I. Mashchenko, A. Yakovets. The incipience and development of telejournalism included in the article is often supported with quotations by scholars, experts, journalists. There was analyzed the milestone of the television on the brink of previous and current centuries which helped to grasp the essence, tasks and the role of media reforms.

The aim of the article is to draw social interest to the knowledge of the history of the Ukrainian telesphere and to some facts which were partially researched previously or weren't mentioned at all.

To reach the goal was used a comparative historical method. This method helps to compare general and peculiar tendencies in the reforms in televisual journalism. Descriptive bibliographical method helped to understand to what extent the history of the Ukrainian telesphere of the Independency period was researched. To characterize the current state of the Ukrainian television was used descriptive and analytical methods. The method of typological analysis helped to discover similarities and differences in the researched period of the history of the Ukrainian television.

In 1991 the Ukrainian television stopped being just a supplement to the «central» (state) TV, but even on the air of UT (state Ukrainian television) was noticed anti-Ukrainian information. Reorganization of the television in the beginning of 90s provoked the emergence of independent TV companies. They were controlled by a group of influential investors with different political orienting points and biased views. In the period from 1991 to 2006 there were created 24 Ukrainian channels.

Sociopolitical events and censorship had an impact on televisual content and provoked the appearance of independent internet project Hromadske.ua (2013). It was an alternative to the state media and politically unfair commercial TV organizations. The project was especially famous during Euromaidan (Ukrainian revolution in 2014). The reorganization of the Ukrainian TV was developing and on the 7th of April (2015), «Pershyi natsionalnyi» (state channel) changed the name and logo to «UA:Pershyi». The coding problem of TV channels was touched in 2019.

The aims were to show the chronology of the modern telesphere and to concentrate on the thoughts and expressions that would support the researched period. And then to prove that the knowledge of the history of TV journalism in the epoch of digital technologies became an inalienable part of life, science, contemporary information sphere.

Key words: TV sphere, TV journalism, TV air, TV channels, digital television.